

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto IV.

V Celovci 10. decembra 1885.

Št. 23.

Vabilo k naročbi.

Leto se jo nagnilo h koncu. Zatorej vabimo vse dosedajne naročnike „Mirove“, naj nam ostanejo zvesti še zanaprej. En goldinarček to je malo denarja, komaj za eno večerjo; mi pa pošljamo za ta denar celo leto naš list. Vse kaže na to, da se bojo prihodnje leto godile imenitne reči. Že se je začela na Balkanu vojska med Srbi in Bolgari; Turki in Grki in še druge oblasti stojijo že pripravljene, da bi posegle vmes. Tudi na Španskem se je bati vojske ali punta, ker je kralj umrl in ni zapustil nobenega sina; princezinji Mercedi bojo morda odrekli pravico do krone. Vojska je res le žalostna reč; pa vender človeka zvedeti mika, ktera oblast zmaga in ktera omaga.

Najboljši kup boste te novice zvedeli iz „Mira“. Pa ne samo za kratek čas, ampak še veliko bolj zavolj poduka je bil ustanovljen naš list. „Mir“ vas podučuje, kako imate braniti sveto vero in slovensko domovino, kako se imate obnašati pri volitvah, kaj ste dolžni Bogu, in kaj cesarju, in kako vam je skrbeti za časni blagor in srečo. Veliko menj bi bilo pohujšanja med svetom, ko bi ljudje po gostilnicah prebirali „Mir“ in se pogovarjali, kaj bi bilo potrebno za domačo občino in faro, za deželo in za celo cesarstvo, kako pomagati preobloženim kmetom itd. Zato pa prosimo vse rodoljube slovenske, naj nam pridobijo še več novih naročnikov, ali pa naj nam tudi še za letos, kakor v preteklih letih, pošljejo nekoliko podpore, da homo zamogli nekterim koroškimi Slovencem list pošiljati zastonj. Letos smo dajali veliko listov zastonj. Da ni bilo brez sadu, pokazale so zadnje volitve; Slovenci so se začeli zavedati in zbujati po celi deželi. Tudi smo iz „Mirovega“ zaklada na svetlo dali knjižico „Zlati ključ“ in „die Kärntner Slovenen“ in še le nedavno smo pustili natisniti prošnje na državni zbor za katoliške in slovenske šole. Iz tega vsak lahko razvidi, da storimo, kar moremo, in da nam ne gre za dobiček.

Da pa veselo in srečno pričeto delo ne zastane, potrebujemo še dalje pomoči. Tudi prosimo vsakega, kdor le premore, naj naročnini dodá še 24 kr. za poštné stroške; teh krajevarjev nobeden ne občuti, nam pa bi zalegli 600 gld. poštnih stroškov. Res je, da se ravno zdaj nabirajo darovi tudi za druge koristne in hvale vredne naprave; pa koroškimi Slovencem je „Mir“ potreben, kakor ribi voda; on orje ledino, ki bo sčasoma celi domovini rodila obilno sadu. Zato kličemo vsem blagim rodoljubom:

Ne pozabite na nas!

Vredništvo in opravišstvo „Mira“.

Koroški Slovenci še živimo!

Koroški Slovenci že umirajo, že jim svetijo, kmalo jim bo odklenkalo, v 50 letih ne bo ga več Slovencev na Koroškem, — tako govorijo in pišejo nemški prenapetneži in slovenski izdajalci. Je pa tudi takih tičkov, ki trdijo, da so Koroški Slovenci že mrtvi, že pokopani, se ne ganejo več.

Te misli so menda tudi gospodje prvaki nemškega društva v Celovci, ki so stempljali knjižuro: „Die Kärntner Slovenen und die Volksschule“. Radi bi namreč dokazali, kako da Slovenci sami zdičujejo po takih šolah, v kterih bi se slovenski otroci podučevali v njim tujem, nerazumljivem nemškem jeziku. Da bi to pedagogično norčijo dokazali: sklicujejo se in kažejo v svojej knjižuri na to, da so slovenski občinski odbori sami se za to oglašili.

Za kakošne šole so se občinski odbori oglašali?

Koroški Slovenci prebivajo v 117 slovenskih farah in imajo blizo 130 ljudskih šol. Pa le 5—6 občinskih odborov se je oglasilo za nemško šolo, to je za tako, da učitelj slovenske otroke podučuje v nemškem jeziku. Vsi ostali občinski odbori so se potegnili za slovensko-nemško šolo, to je za tako, da se bojo otroci podučevali najprej v matrem slovenskem jeziku in poznej tudi v nemškem. Tako je poročal gosp. dr. Luggin v deželnem zboru 13. oktobra 1874.

Kdaj so se občinski odbori tako oglašali?

Bilo je to leta 1860, 1867 do 1869; torej že pred 15—25 leti!

Nemška in liberalna gospôda menda misli, da smo Koroški Slovenci teh 15—25 let prespali, ali pa da že kot mrličii pokopani ležimo in se ne ganemo več? Zatorej se gospoda moja! sklicujete na stare reči, ki so se godile nekdanj. Sedaj je vsa druga: Koroški Slovenci smo se zbudili iz dolgega spanja, živimo, delamo in veselo napredujemo.

Da je to resnica, priče so nam številke, katerih tudi najhujši dohtarji ne morejo spodbiti in postaviti na laž.

Prava priča nam je družba sv. Mohora.

Leta 1860 je ta družba štela na Koroškem 262 družnikov, l. 1870 že 1613, l. 1880 pa 2437 in l. 1885 clo 2768. Torej je število v 25 letih poskočilo za 1054 procent! Te številke vam, gospoda moja! hudo v oči bijejo, zatorej ste jo clo v deželnem zboru napadli in jo zatreti poskusili. Pa ste ostali na sramoti. Kdor ve, kako trda je na kmetih za denar in kako težko kmečki ljudje — naj si bojo gospodarji ali posli — lep goldinarček vjamejo: kdor to ve in pa pomisli, da ga družniki darujejo vsako leto za slovenske bukve: obstati bo moral, da Koroški Slovenci niso še mrtvi, da živijo in da v njih bije verno srce za slovensko materno besedo.

Druga priča uam je časnik „Mir“. Leta 1882 je začel hoditi na svitlo; dobro je vedel, da ga bojo prenapetneži in izdajalci črnili in preganjali; zatorej je s trepečim srcem nastopil svojo pot. Prvo leto je hodilo med Koroške Slovence kakih 6—700 iztisov, drugo in tretje leto je število narastlo na 1000—1200 iztisov, in letos hodi 1600 iztisov Koroškim Slovencem v roke. Javeljne šteje kak nemšk časnik toliko naročnikov na Koroškem. Zraven „Mira“ pa še dohaja veliko drugih slovenskih časnikov iz Maribora, Ljubljane, Trsta in Gorice na Koroško. Vsi ti časniki pa stanejo precej denarja in izhajajo, kakor v svojej knjižuri pišete, „in der der Landbevölkerung unbekanntem neuslovenischen Schriftsprache“. Ali mislite, da uboge Slovence vse luna trka, da bi krvavo zasluženi denarček zamečavali za take časnike, za ktere malo marajo in katerih ne razumejo? —

Gospodje nemškega društva in nemčurski izdajalci le dobro pogledjte te številke in ne bodite neverni Tomaži pa le obstojte, da Koroški Slovenci še živijo in to prav živahno!

Tretja priča so nam volitve. Nekdanj je bilo pri volitvah prav žalostno; prišlo je volilcev, da si jih lahko na prstih ene roke razštel. Sedaj pa poje vsa druga pesem, sedaj se nemškoliberalcem prav trda godi: ali zmagajo le po hudej vojski ali pa clo propadajo.

Poglejmo volitve za občinski odbor, ki se večidel godijo ravno letos. Kolikor nam je dozdej znano, zmagali so Slovenci v Podljubelji, v Libučah, v Medgorjah, v Šmihelu in Libelčah in vrgli nemškoliberalce; v Kotmarejvesi ne sedijo več v odboru tri največji nasprotniki, — v Hodišah, v Vetrinjah je nemško-liberalcem tudi trda šla itd. . . . Od vseh strani dohajajo glasovi, da se mislijo Slovenci možko potegovati za svoje pravice.

Poglejmo volitve v deželni zbor. Od l. 1864 do 1871 niso imeli Koroški Slovenci nobenega svojega poslanca, vse je bilo nemškolibere-

ralno. Leta 1871 je pa bil voljen gosp. Andrej Einšpieler z 48 glasovi. L. 1879 je bil spet voljen in je dobil 69 glasov. L. 1884 sta bila voljena dva Slovence, gg. Muri in Einšpieler; prvi je dobil 80, drugi 77 glasov.

Tako tudi pri teh volitvah število slovenskih glasov narašča od volitve do volitve in priča, da Koroški Slovenci še niso pokopani, da še živije in veselo napredujejo.

Poglejmo volitve za državni zbor. Za državni zbor volijo Slovenci v okrajih Velikovec-Celovec in Beljak-Borovlje. Leta 1879 so Slovenci imeli v okraji Celovec-Velikovec 104 glasove, v okraji Beljak-Borovlje 40 glasov; leta 1885 pa v prvem okraji 125, v drugem 63 glasov. V Velikovci je zmagal naš kandidat gosp. minister baron Pino, v Belace je pa gosp. Einšpieler propadel samo za štiri volilce.

Kamur torej pogledamo, povsod najdemo prič, da Slovenci na Koroškem od leta do leta krepkejši stopajo na dan, pa tudi večidel slavno zmagujejo. Kjer pa so propadli, tam so nasprotnikom delali velike skrbi in belili lase. V Borovljah so nemškoliberalci pri volitvi volilnih mož le zmagali za 4 glasove — 39 proti 35, — v Hodišah, v Vetrinji, na Žihpoljah so morali 3—4krat voliti, tako možko so se držali Slovenci.

Kaj pravite k tem številkam gospodje, ki ste spisali knjižuro o Slovencih na Koroškem? Ali morete te številke prevpiti ali postaviti na laž?! Ne sklicujte se na to, kar se je godilo pred 20 do 25 leti, najte mrtve v miru počivati, prašajte zdaj Koroške Slovence, kakošne šole da hočejo, pa ne samo — kakor se je letos zgodilo, — tistih 5—6 občin Celovške okolice, ktere imajo nemško-liberalni mestjani na svojej uzdi. Prašajte vse in zvedeli boste, da Slovenci na Koroškem še niso pokopani, da tudi vam za ljubo še nočejo tako hitro zamreti, timveč da živijo in hočejo ravno tiste in take šole, ki jih „Mir“ priporoča, namreč: katoliške, šestletne in slovenske šole, v katerih se bojo slovenski otroci podučevali skoz in skoz po slovensko, v višem razredu se pa tudi pridene nemščina kot učni predmet.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Pravična pritožba — potrebna preuredba.) Pri volitvah za deželni in državni zbor mora vsak volilec voliti po 4, 6, 8, clo 13 volilnih mož. Po § 31 volilne postave za deželni in po § 29 te postave za državni zbor mora vsak volilec toliko imen imenovati. Na kmetih pa ljudje ne vejo, kako je sosedu ime in kako se piše, poznajo se le po hišnem imeni. Kolika težava je za boječega kmetiča, v pričo toliko ljudstva in komisije toliko imen povedati. Marsikteri se trese, jezik se mu veže in imenuje za volilne može, ktere ravno vidi, na ktere pa prej še mislil ni. Marsikteri pa tudi zavoljo te sitnobe rajši doma ostane in še volit ne gre.

Kjer je komisar priljuden in komarjev ne preceja, tam dovoli, da volilec sam z lističa bere imena, ali pa kateri izmed komisije z lističa bere imena, volilec pa potrdi, da so ta prava imena.

Od več krajev so pa došle pritožbe, da se to pri letošnjih državnih volitvah ni dovolilo in morali so voliti iz glave.

Pravično in potrebno bi torej bilo, da bi se ta §§ 31 in 29 tako preuredila, kakor se glasi § 24 naše volilne postave za občinski odbor. Tam so pridjane te-le besede: „Vsakemu volilecu pa je dovoljeno, na lističu zapisana imena dotičnih oseb volilnej komisiji izročiti. Ta imena potem nekdo izmed komisije volilecu predbere, ta pa potrdi, da misli ravno te voliti.

Za občinski odbor se voli po skupinah — Wahlkörper — in je volilecu treba le 4—5 imen imenovati. Pri volitvah za deželni in državni zbor pa mora imenovati 6, 8—13 ali še več imen. Ako pa postava pri prvič imenovanih volitvah dovoljuje, da volilec sme napisan imenik svojih zaupnih mož izročiti: ne vemo, zakaj da bi se smelo ravno tako goditi tudi pri volitvah za deželni in državni zbor? Postava tega očitno ne prepoveduje in nobena komisija se ne bode pregrešila ako z boječimi volilci tako prijazno dela, kakor § 31 naše volilne postave za občinski odbor dovoljuje. Volit hoditi bode naše kmete veliko bolj veselilo. Kotmirski volilci so na vso sapo prileteli nam pravit veselo novico, da so pri poslednji občinski volitvi si smeli pomagati z lističi.

Iz Nove vesi pri Vetrinjah. (Občinska volitev.) Pretečeni teden smo imeli občinsko volitev v Vetrinjah. — V tretjem razredu smo bili Slovenci zmage gotovi, kajti zbrali smo 34 mož okoli svoje zastave. Pa župan Seebacher (Jezernik) nam je naš račun vender zmedel. V Otočah je nabral 15 pooblastil in tako so nabrali nemški liberalci 36 glasov. Čudno pa je to, da so vsi Otočani dali pooblastnice g. Seebacherju; on pa jih je potem razdelil med svoje prijatelje, da so z njimi volili. Postava pravi, da noben volilec ne sme imeti več ko eno pooblastilo. (gl. § 8 občinskega reda za Koroško.) Te pooblastnice so tedaj neveljavne, če niso pisane vsaka na drugo ime. Če pa v pooblastnici nič ne stoji, komu je izročena, potem tudi nič ne velja. Cela volitev je tedaj neveljavna in mi bi jo lahko ovrgli; pa kaj nam pomaga. Dokler ne zmagamo še v drugem razredu, da si pridobimo večino, tako dolgo je naš trud prazen. Seebacherju je lahko zmagati, dokler g. Moro s svojo veliko fabriko svojo roko drži nad njim. Mi Slovenci pa se vender ne podamo, saj vemo, da se svet obrača; enkrat se bo že tako obrnil, da bo tudi nam posijalo solnce.

Od Vrbskega jezera. (Sami so se vjeli.) Smeha je vredno, kar piše knjižura nemškega društva, da se v naših šolah z nemškim podukom začne še le v 3., 4. ali 5. letu. V našem kraju so šole trdo nemške. Saj to sami priznavajo: Ako je namreč mogoče, v 3. letu začeti z nemškim podukom, smemo jih prašati: kje pa se naučijo otroci toliko nemščine, da se zamorejo v 3. letu podučevati že po nemško? Ali mar ne v 1. in 2. letu? Ako bi se v prvih dveh letih podučevalo vse po slovensko, kako bi bilo mogoče, trdo slovenske otroke 3. leta podučevati po nemško? Povejte rajši resnico, da je v šolah Celovške okolice vse nemško in da se jemlje slovenščina le prve tedne na pomoč, dokler otroci nobene besedice nemške ne znajo!

Iz Kotmare vesi. (Slovenski volilec v liberalnih škornjah.) Pri zadnji občinski volitvi se je zgodilo to: Prišli so nemškoliberalni agenti k nekemu slovenskemu posestniku in mu prigovarjali, naj gre k volitvi. On pa je rekel, da bi šel, pa nema škornic. Na to so hitro tekli in pri sosedu izposodili škornjice za njega. Potem je šel z njimi, pa je volil — na slovensko stran! Temu menda ne bojo več posodili škornic!

Iz Pliberške okolice. (Nekaj o knjižuri nemškega društva.) Iz našega kraja je šlo že veliko prošenj za slovensko šolo na šolske oblasti. Šmihelska občina se je pritožila clo do ministerstva. Zato se mi pač predržno zdi, kako more knjižura nemškega društva še zmirom trditi, da vsi koroški Slovenci so za nemške šole! Naj prašajo gospodje vender pri dež. šolskem совету, tam bojo ja vedeli za naše prošnje! Saj v naši knjižici je vender naštetih več krajev, ki so prosili za slovenske šole; zakaj pa nemško društvo o vseh teh molči? Zakaj pretresuje samo prošnjo iz Bilčovsa, o drugih pa ne zine besedice! Pojdite se solit, saj vam ni mar za resnico!

Iz Borovelj. (Občinska volitev. Puškarija.) Letos smo se Slovenci v prvič postavili na noge zoper nemške liberalce. V prvem razredu so bogataši, v drugem uradniki, zato se ni čuditi, da v teh dveh nismo nič opravili. V tretjem razredu smo pa zmagali. To je že nekaj!

Puškarija gre zdaj slabo. Zavolj vojske je ustavljena vsa kupčija s Srbijo. V mestu Steyru pa imajo ravno o vojskinem času več dela, ker tam delajo vojaške puške. Zato so se nekteri Borovski puškariji že podali v mesto Steyer na Gorenje-avstrijansko, ker si upajo tam več zaslužiti. Bog jim daj srečo in pamet, da bi si kaj prihranili.

Iz Glinjan. (Volitev.) Pri naši občinski volitvi smo Slovenci spet propadli. Pri nas je preveč takih, da imajo zaslužek pri fužinah, zato se pa bojijo oskrbnika Wernerja. Nekaj najhujših nasprotnikov smo pa vender izrinili iz odbora. Žalostno je to, da med Slovenci samimi ni bilo prave edinosti.

Od spodnje Krke. (Pišite vender resnico, gospodje nemškega društva!) Tudi jes sem prebral tisto knjižuro nemškega društva in sem se v resnici čudil, da si upajo gospodje pisati take reči, o katerih že vrabci čivkajo, da niso resnične. Na 12. strani namreč pravijo, da se z nemškim učnim jezikom v naših šolah začne še le v 3. 4. ali 5. šolskem letu. Za naš kraj pa dobro vem, da to ni res. Z nemščino se začne že v prvem letu po vseh šolah v Celovški okolici, tako v Št. Jakobu, v Žrelcu, v Grabštanji, v Št. Martinu, v Kloštru, v Poračah itd. Da otroci nemščine ne razumejo, in da si toraj v prvem letu učitelj skuša pomagati nekoliko tudi s slovenščino, to ni nobena dobrota za nas, učitelj si pač ne ve drugače pomagati. To pa še ni „slovenski poduk“. Ko bi le mogoče bilo, ne bi se slišala v naših šolah nobena slovenska beseda.

Iz Medgorij. (Občinska volitev.) Pri letošnji občinski volitvi smo nemške liberalce popolnoma podjali in izvolili v odbor same trdne katoliške Slovence. To pa liberalne Grabštanjce

strašno peče in naredili so že pritožbo zoper našo volitev. Mnogi iz njih imajo namreč gojzadne parcele (nekaj gore ali lesa) v naših hribih in zato tudi volilno pravico v Medgorjah. Zdaj pa pravijo, da volitev nič ne velja, ker nismo vsakemu iz njih posebej povedali, kdaj bo volitev. Kakor prejšnja leta, se je tudi letos volitev oklicala pri obeh cerkvah; če jim je toliko za volitev, naj bi bili pa poslušati prišli, kaj se oklicuje. Saj tudi Medgorcem nismo povedali vsakemu posebej, pa so vendar zvedeli za volitev.

Iz Malestič pri Belaku. (Kdo dela nemir?) V nemškoliberalni Belaški list „K. Allg. Zeitung“ št. 95 piše neki človek iz Bekštanja, da delamo mi Slovenci nemir in zdražbo, ker mislimo osnovati podružnico sv. Cirila in Metoda, in da je že zadnji čas, da se napravi v našem kraju podružnica nemškega šulferajna. Zdaj pa prašam, ali ima na slovenski zemlji več pravice slovenska ali nemška šolska družba? Delati podružnice nemškega šulferajna, to je tem ljudem lepo in hvale vredno; delati podružnice slovenske šolske družbe na slovenski zemlji, to jim je pa „Hetzerei“, „nationaler Fanatismus“ itd. Ti ljudje zastopijo „koroški mir“ tako, da se Slovenec še na svoji lastni zemlji geniti ne sme, nemški liberalci pa da bi smeli storiti, kar se jim poljubi. V Belaku so še pljuvali za slovenskimi volilci, kaj ne, to je bilo prav lepo?! Slovenska družba sv. Cirila in Metoda pa Nemcem ne misli storiti nobene krivice, in vendar nam strašno zamerijo, da hočemo to pošteno družbo podpirati. Peče jih, da smo se zbudili iz dolgega spanja in da nočemo več plajša nositi za nemškimi liberalci.

Iz Velikovške okolice. (Umeščenje novega g. župnika.) Žalostni so bili Šmarječani v Trušnej dolini, ko so letos 30. majnika pokopali svojega ljubelega župnika Franceta Fuggerja. Še bolj žalostni pa so postali, ko jim je nekdo rekel: da bo njih prihodnji župnik imenovan „Bögnič“. Pa Bog se jih je usmilil in je poslal tudi v svoj Šmarješki vinograd pridnega in zvestega delavca gospoda Janeza Šavbaha. Upeljali smo jih na poslednjo binkošno nedeljo v tamošnjo cerkev. Možnarji so oznanovali veliko veselje in radost po celem dolini in skoraj nobeno oko faranov ni bilo suho, ko so častiti gospod dehanč Jože Šluet z ginljivimi besedami jin novega fajmoštra priporočevali. Rekli so, da bojo njih najboljši prijatelj, ki bojo za svoje farmane skrbeli ne samo dokler živijo, ampak še tje v večnost za njimi pošiljali svoje daritve in molitve in jih ljubili do zadnjega zdihljeja. Gotovo si bodo Šmarječani zdaj tudi prizadevali, svojega dušnega pastirja obdržati s tim, da jih bodo radi poslušali, ubogali in spoštovali, ter jim tako olajševali težko butaro.

Iz Šmihela pri Pliberku. (V slovo gosp. Mikulušu.) Vsi smo žalostni, da so nas morali zapustiti č. g. kaplan Anton Mikuluš, katerega je ljubila in spoštovala cela fara. Pa so tudi zaslužili. Saj so bili toliko skrben in zvest duhovnik, toliko moder učenik, toliko vnet slovenski domoljub, toliko ljubeznjiv prijatelj šolske mladine in vsacega reveža, — da jih ne bomo nikoli pozabili. Duhovnikov pomanjkuje, zato se bojimo, da bomo ostali brez kaplana. Hudo in težavno bo za gosp. fajmoštra, oskrbovati tako ve-

liko faro. — Pri občinski volitvi smo Slovenci sijajno zmagali.

Iz Velikovca. (Olepšave v cerkvi.) Naša na novo popravljena mestna cerkev dobila je pred kratkim novo olepšavo. Na stebri evangeljske strani udelane so štiri podstave jako umeteljno, a do sedaj bile so prazne. Čestiti naš g. dekan Jožef Šluet naročili so pri g. Fr. Ozbiču, podobarju v Celovcu, štiri podobe: neomadeževane Device Marije, sv. Jožefa, sv. Katarine in sv. Barbare. Te je omenjeni gospod iz kamena jako umetno izdelal. Le-te podobe bile so tudi razstavljene v letošnji deželni razstavi; g. Ozbič je bil za lepo to delo tudi odlikovan. Tudi cena je prav nizka. Hvala lepa gosp. dekanu za pridobljeni novi kinč, gosp. Ozbiču pa za prelepo in ceno delo. Vsim farnim predstojnikom zamoremo gosp. Ozbiča najtopleje priporočati, kajti on se zastopi na taka dela.

Izpod Pece. (Kaj so šole in čemu so šole?) Žalostno je, da se najdejo še zmirom taki Slovenci, ki vse vrjamejo, kar jim v usta položijo naši nasprotniki, nemški liberalci. Kdaj so še nemškoliberalni gospodje skrbeli za slovenskega kmeta? Ali res mislite, da ravno pri šolah nam hočejo pomagati? Nikar jim ne verujete, da so šole samo za to, da bi se otroci učili nemško! Ko bi bile šole samo za to, potem ja Nemci ne bi potrebovali nobene šole, ker nemško tako že znajo! Če bi bile šole za to, da bi se otroci učili tujih jezikov, zakaj pa se Nemci v svojih šolah ne učijo nič slovensščine? Čemu pa so potem šole? Šole so za to, da se otroci naučijo takih reči, ki so jim za to in uno življenje potrebne. Otroci se morajo učiti krščanskega nauka, da postanejo pošteni kristjani, da vejo, kaj je prav in kaj ni prav. Človek brez krščanske izreje bo zašel na krive pote, bo nesrečen na tem in na unem svetu. Da mu bodo pa krščanske resnice segale v srce, razlagati se morajo kakor v cerkvi v tistem jeziku, ktereга zastopil, tedaj slovenskim otrokom po slovensko. Za človeka je pa tudi dobro, da se nauči brati, da zamore še potem, ko iz šole izstopi, prebirati lepe bukve in časnike, in se tako zmirom bolj izučiti in omikati. Pa ni zadosti, da bi samo brati znal; ako hoče zbitriti svojo pamet, mora tudi zastopiti, kaj bere, zato se mora tudi brati učiti po slovensko. Pa tudi pisati se mora otrok naučiti po slovensko, da zamore zapisati svoje misli, da zamore kako pismo spisati kakemu slovenskemu znancu ali prijatelju ali bratu ali sestri ali starejšim, da si zamore zapisati kako reč, katero bi sicer pozabil. Človek mora najprej misliti, potem še le pisati; kdor pa po slovensko misli, mora znati tudi po slovensko pisati. Zato so pa Slovencem potrebne slovenske šole. V malih šolah pa bi se imeli po postavi učiti še drugih reči, namreč spoznavati reči na zemlji in na nebu, rude, rastline in živali, spoznavati svojo domovino, dežele, gore, vode, mesta in trge vsaj v domačej in v sosednih deželah. Od vsega tega pa se bojo naši otroci le potem kaj naučili, če se jim razklada v slovenski besedi. Zato so potrebne slovenske šole. Za človeka je tudi dobro, da zna nekoliko računati ali rajtati. Tudi tega se bo najprej naučil v slovenskem jeziku. Zdaj se pogosto sliši tožba: „Toliko let je hodil otrok v šolo, pa še nič ne zna!“ Ja, odkodi pa to pride? Od todi, ker so šole nem-

ške, ker otroci ne zastopijo, kar se jim v šoli razklada. Zato pa, ljubi Slovenci, bodite pametni, nikar ne tiščite na nemške šole, ampak prosite za slovenske šole, boste videli, da se bojo potem otroci naučili veliko več, kakor zdaj. Saj nekoliko nemščine za vojaščino in za vsakdanjo potrebo se bo učilo tudi v slovenskih šolah.

Iz Priblesvi pri Doberli vesi. (Dolga bolezen gotova smrt.) Nemila smrt nam je pobrala poštenjaka stare korenine, zvestega rodoljuba Franceta Joštelna. Bolehal je celo leto, pa trpel je vse udan v voljo Božjo. Umrli je, kakor je živel, kot veren kristjan. Vse je spoštovalo Joštel-novega očeta, zato je bilo pri pogrebu veliko ljudi. Zlo rad je prebiral „Mir“ in Mohorjeve bukve. Njegovi pogovori so bili pobožni in modri. Naj v miru počiva!

Iz Rude. (Naš lov.) Čudno je res, da v Ovbrah dobijo za jago ali lov 200 gld., naša občina pa le 60 gld. Mislim, da bi se tudi za naš lov več dobilo, ko bi se dal na dražbo ali licitacijo. Za našo malo občino bi bila lepa pomoč, ko bi dobili za jago kakih 100 gld. več. Kmetje v Ovbrah se nam lahko smeji, ker dobijo 140 gld. več za lov kakor mi. Tam imajo pač Slovenci občinski odbor v rokah, pri nas pa nemški liberalci. Tukaj se lahko vidi, kateri bolje gospodarijo.

Iz Št. Ilja. (Samomor.) Bilo je 1. maja, ko se je pri nas obesil Jakob Vigele, mlad človek. In že spet vam imam poročati tako žalostno novico. 15. novembra se je obesil njegov sosed Janez Fabijan p. d. Kramarjev Hanzi, še le 24 let. Od kod to pride? Vera peša. Kedar se v cerkvi oznanuje beseda Božja, posedajo ljudje po oštarijah in imajo prazne marne. Kam je prišel tisti ukaz g. deželnega predsednika, da se ne sme točiti med Božjo službo? Zdaj pa nekteri godrnjajo čez gosp. fajmoštra, da ni pustil zvoniti za obešenim. Ali mar ne vejo, da imajo duhovniki tako cerkveno prepoved, da kdor se sam umori pri zdravi pameti, nema pravice do cerkvenega pogreba? Duhovnik se mora ravnati po svojih postavah.

Iz Idrije. (Uboj. Bolezen. Prikazni na nebu.) V nedeljo 8. nov. so nekteri fantalini po noči prišli klicat Fudjarjevega sina. Njegova mati jih je ojstro posvarila, na to jo pa eden tako mahne, da je v dveh urah umrla. — Pri nas se je prikazala vročinska bolezen in zbolelo je za njo že 50 do 60 ljudi. — Sinoči smo tukaj gledali čudno prikazen. Zvezde so se utrinjale tako pogosto, da jih je včasih kar po 4 do 5 na enkrat zletelo z neba. Ljudje so bili vsi v velikem strahu. Pač niso vedeli, da je bilo to že poprej napovedano.

Deželni zbor Koroški.

Iz poročil dežel. zbora posnamemo sledeče: Letošnja povodenj je napravila 1 milijon in 144.581 gld. škode. Največ škode je v kanalski, zilski in dravski dolini nad Belakom.

Da se uravna Zila, potrebovalo se bo še 540.000 gld. Polovico plača država, drugo polovico pa dežela in nabrežniki (prebivalci na bregovih Zile).

Poslanec Ghon predlaga, naj bi se odpravile vse cesarske mute (šrange) in naj bi se dežela zastran tega pogodila z državo.

Deželna matica potrebuje za l. 1886 za deželne potrebe 865.334 gold. Sama ima pa le 199.525 gld.; torej pomanjkuje jej 665.809 gld.

V matico za zemljiščno odvezo potrebuje dalje 218.400 gld. Torej deželni matici vse vkup pomanjkuje 884.209 gld.

Ta potrebni denar se bode nabral tako-le: 20% priklada k vžitnini — 171.450 gld. — na vino, vinski in sadni mošt pa meso; to vrže 34.290 gld.; — 60% priklada k vsem direktnim davkom — 1.365.000 gld. — to vrže 819.000 gld.; — in 30.919 gld., ki se bojo vzeli iz gotovine v deželni kasi. Za l. 1886 torej 45.360 gld. več primanjkuje, kakor za l. 1885.

Slovenski poslanec Einspieler je predložil prošnje sledečih občin: Libuče, Tolsti vrh, Libeliče, št. Kancjan, Sela, Svetnaves, Bistrica v Rožnej dolini, Medgorje, Rožak in Jezersko. Te občine prosijo, naj bi se jim deželni zakonik in jedro sklepov deželnega zbora pošiljal zraven nemškega tudi v slovenskem jeziku. — V seji 2. decembra je gosp. Einspieler predlagal, naj se deželna priklada na vino, vinski in sadni mošt pa na meso, od 20 procent, kakor predlaga deželni odbor, poviša na 70 procent. To bi bila za kmečke in hišne posestnike, obrtnike in rokodelce izdatna olajšava. Ti plačujejo v deželno matico kot priklado k svojim direktnim davkom 819.000 gld.; — teh je na Koroškem 48.000, torej pride na enega 17 gld. Priklada k indirektnim davkom pa vrže v deželno matico le 34.290 gld. Te priklade pa plačuje 300.000 glav, torej pride na eno le 10 krajcarjev! — Ako se, dokazoval je g. Einspieler, priklada na 70% zviša, dobi deželna matica mesto 34.290 gld. celih 120.000 gld. Plačevalcem direktnih davkov bi se potem znižala za 8—9 procent. Plačevalci indirektnih davkov bi pa tega še čutili ne. Liter vina prve vrste bi se podrajsal za 1 kr., slabšega vina za 1/2 kr., mošta pa za 1/4 kr.; pri mesu bi ostalo vse pri starem. — Pa glejte: tega predloga ni podpiral noben poslanec; tudi poslanci kmečkih občin so vsi obsedeli! Deželni odbornik gosp. dr. žl. Rainer je trdil, da bi ta predlog podrajsal pijačo in jedi ubogih ljudi. Gospodje meščani pač ne vejo, kako kmet, obrtnik in rokodelce živi; on ne more ne vina piti ne mesa jesti; on si kuha žganke, fovdranje, fižol, krompir, itd. mesa le 4—5krat v letu vidi na mizi, pije pa le vodo in dobro je, ako pokusi včasih kaj piva, žganja ali mošta. To bi vsaj poslanci kmečkih občin imeli vedeti in čenčarije mestne gospode spodbijati.

Deželni odbor predlaga, naj bi se dr. Hermanu dovolilo 500 gld., da bo izdal knjigo v poduk za občinske tajnike. Ko bo knjiga tiskana, bodo zahtevali, da mora vsak občinski tajnik napraviti preskušnjo. Nam se že nekaj zdi, kam pes taco moli. To je začetek občinske birokracije. Župan ne bo smel več izbrati tajnika po svoji volji, ampak vzeti bo moral sčasoma takega, ki bo izprašan. Za to se bo pa že skrbelo, da pridejo skoz rešeto te preskušnje večidel tajniki liberalne barve na dan. Ti bodo potem pravi gospodje v občinah. Že zdaj ima marsikteri tajnik župana v

žepu; kaj bo še le potem, ko bo izprašani tajnik vedel, da mora, če ga odslovijo pri eni občini, dobiti službo pri drugi občini, ker ima prednost pred drugimi prosilci! Dovolili so teh 500 gld. kar po kratkeji poti. Take reči, ki grejo v denar, izročujejo se sicer zmirom finančnemu odseku v pretres. Slovenski poslanec gosp. Einšpieler je torej predlagal, naj se ta reč izroči finančnemu odseku kakor navadno in se pritožil, da se o stvari sklepa kar na nos na vrat. Toda nemškoliberalna večina ga ni hotela poslušati.

Kaj dela politika.

O deželnih zborih ni poročati kaj posebnega. V Pragi je došlo veliko prošenj, naj bi se naredila postava zoper pijančevanje.

Novi naučni minister pl. Gauč je prašal dolenje-avstrijski šolski svet, ali bi ne bilo boljše, ko bi se šola po zimi začela še le ob devetih namesto ob osmih?

Srbom se je slaba godila v vojski z Bolgari. Iz začetka so zmagovali, dokler je stala bolgarska armada še na turški meji, proti Srbom pa le mala peščica. Brž pa, ko so bili Bolgari vsi zbrani, natepli so Srbe pri Slivnici, kakor smo povedali že zadnjič. Potem so Bolgari na vseh krajih začeli nazaj potiskati Srbe. Vzeli so jim Breznik, Trn in Caribrod nazaj, in kmalo potem so stopili na srbsko zemljo. Pri Pirotu je bila še huda bitka. Strašno so se dajali, da je bila drugi dan cela dolina kakor s snopjem pokrita z mrlji. Pa tudi tukaj so se morali Srbi umakniti. Zdaj so začeli poslanci drugih oblasti prigovarjati obema, naj sklenejo mir. Bolgarski knez je pa še le potem odjenjal, ko mu je zagrozil naš avstrijski poslanec, da pride naša vojna Srbom na pomoč, če ne bo drugače miru. Zdaj se je sklenilo primirje. Ali pa iz tega pride mir, to še ni gotovo.

Gospodarske stvari.

Dobre kure.

Marsiktera gospodinja ima dosti kur, pa dobi od njih le malo jajc. To pride od tod, ker ne znajo ločiti dobrih od slabih kur. Dobre kure imajo temnorudeče, škrlataste grebene, Grebeni slabih kur so pa blede. Take nesi na trg na prodaj, da se pokoljejo; dobre kure pa obdrži doma!

Prav dobro je, jajčne lupine posušiti, zdrobiti in jih pomešati med pičo. Kure prav rade zobljejo te lupine in valijo veliko bolje. Zakaj pa? Za vsako jajce je potrebna tudi lupina, tista lupina pa se naredi iz apnenega kamna. Če dobivajo kure tako pičo, v kateri ni nič apnenika, potem ne morejo valiti, naj bi se jim dajalo še toliko piče. Ako jim daš pa lupine zobati, dobijo potrebni apnenik po najkrajši poti v želodec nazaj in jajce raste potem brez zadržka.

Frišna voda za svinje in konje.

Nekteri mislijo, da za prešiče je vse dobro, in le redko kedaj jim dajo frišne vode. Če druge

nema, se ve da pije svinja tudi grdo, motno mlako. Veliko bolje pa se počuti pri frišni, čisti vodi. Daj toraj prešičem vsak dan enkrat zadosti frišne pitne vode!

Še bolj potrebna je dobra voda za konje. Za konje pa ni dosti po enkrat ali po trikrat, ampak po šestkrat na dan se jim mora dati frišna voda. Konj živi 25 dni brez jedi, da ima le frišne vode zadosti. Brez vode pa živi komaj pet dni.

Za poduk in kratek čas.

Pripovedka o tesarju.

(Konec.)

Lahko si je misliti, kako so bili dijaki jezni na tesarja, ki jih je tako prekanil s svojim klobukom. Popraševali so tako dolgo, da so zvedeli, kje tesar stanuje. Potem pa so se podali v velikem številu na njegov dom. Tesar je bil pa že pripravljen na to. Vlegel se je na pare, žena ga je morala pokriti s prtom in vsa objokana sedeti zraven par. K param je prej naslonil še debelo palico in ženi naročil tako: „Če dijaki pridejo, reci da sem umrl: če me bo pa kateri s palico vdaril hotel, ne pusti tega in reci, da bom precej spet oživel, če me kdo le enkrat vdari s to palico.“ Kmalo potem so dijaki res prihrumeli v hišo z velikim ropotom. Ko pa tesarja mrtvega vidijo, se nekoliko pomirijo. Žena jim vsa objokana pripoveduje, da je tesar umrl. Eden iz dijakov pa tesarju še po smrti ni mogel odpustiti; on zgrabi palico, ki je slonela pri paraš, da bi tesarja vdaril. Žena mu brani in reče: „Nikari tega ne stori; ta palica ima tako moč v sebi, da bo moj mož precej spet oživel, če ga le enkrat vdarite z njo.“ Dijak tega ne vrjame, ampak mahne po tesarju. Kakor bi trenil, skoči tesar po koncu. Dijaki, to videti, bežijo, kar so jih pete nesle; tesar pa s palico za njimi. Dijaki se slednjič vpehajo in rečejo med seboj: „Če je tesar živ, kaj se ga bomo bali, saj nas je več.“ Zato ga počakajo, in ko do njih pride, ga prašajo, koliko bi hotel imeti za to čudno palico? Pobotali so se za dvajset tavžent rajniš; in v treh dneh so prišli res po palico in prinesli denar.

V tistem kraji je bil pa zlo bogat knez, ki je imel že več let bolno hčer. Obetal je mnogo denarja tistemu, kdor bi jo ozdravil, pa vsa zdravniška pomoč pri njej ni izdala nič. To deklico so mislili dijaki ozdraviti s tesarjevo palico. Dva dijaka gresta h knezu in obljubita, da hočeta hčer ozdraviti, samo dva dni naj ju pusti sama pri njej. Knezu je bilo prav. Po noči pa dijakoma ni bilo spati mogoče, ker je deklica v enomer zdihovala in za kaj prosila. Zmenita se in jo zadržata, češ, saj jo bo palica spet oživila! Ko je bila mrtva, začela sta jo spalico pretepavati, da bi jo spet oživila. Hčerka pa se ni zbudila, čeravno sta jo tako tepla, da so že sunje visele od nje. Vsa prestrašena zdaj dijaka spoznata, da ju je tesar zopet opeharil. Na določeno uro pride knez, da bi našel svojo hčer ozdravljeno, pa našel jo je mrtvo! Dijaka pa sta vsa zbegena čepela in trepetala v kotu. Dijakoma se je slabo godilo; malo je menjkalo, da ju niso obeh obesili.

Drugi dijaki so zdaj spoznali, da tesarju niso kos, in pustili so ga odslej pri miru. On pa je zdaj dobro živel, saj denarja je imal zadosti, da mu ni bilo treba ne tesati ne hoditi na kupčijo. Če še ni umrl, gotovo še zdaj živi.

Smešničar.

Pravdarski dohtar (izprašuje svojega varovanca): „Ali ste mi zdaj povedali vse po pravici?“

Zatoženec: „Se ve da po pravici. Kar mora biti zlaganega, to bote že vi pristavili.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Enketa (posvetovalni zbor) proti žganju se je to leto zbrala dvakrat, namreč 17. avg. in 12. novembra. Kako so se gospodje pri tem zboru razgovarjali, o tem je dobil „Mir“ obširno poročilo. Za danes povemo samo toliko, da se bo naredila deželna postava, po kateri bo dobila dežela pravico, da v e k n a k l a d a t i n a ž g a n j e. S tem se bo žganje podražilo in se ga bo morda menj izpilo. Ako ga bojo pa pili ko prej, imela bo pa vsaj dežela dobiček pri tem. To bo javeljne kaj pomagalo, dokler se ne povrne med ljudi kristjansko in zmerno življenje. — Do Vincencejeve družbe v Celovcu obrača se zmirom več siromakov in prosijo podpore. Žalostno je, da Celovška gospôda noče nič podpirati te potrebne družbe, zato pa tudi družba ne more veliko pomagati revežem. — Kakor vsako leto, so tudi letos napravili katoliški rokodelski pomočniki „Andrejev večer“, t. j. prijetno veselico na čast č. g. prof. Einšpielerju. — V Kraigu pri Št. Vidu je hlapec zaklal drvarja zavolj neke ženske. V eni uri je bil umorjeni v gostariji, pri ljubici in na parah. Žalostno je, da gospodarji ne pazijo bolj na na svoje posle. — V Št. Lenartu v labudski dolini se je obesil potepuh Huber. — Pri sv. Krvi so prijeli 16letnega fantalina, ker je kradel po cerkvah. — V Goričah na Zili pogorela je nekemu kmetu hiša in gospodarsko poslopje. Neka ženska se je pri tem močno opekla. — O kozah, ali, kdaj in v katerih krajih bi se smele spuščati na pašo, razgovarjalo se je več gospodov, ki so bili povabljeni k deželni vladi. Kaj se je sklenilo, nismo do zdaj še nič zvedeli. — V Osojskem jezeru je utonil čevljar Illes. Pri Trdnjivesi našli so hlapca Marka mrtvega v Krki. Najprej so mislili, da je utonil. Pa rane na glavi so kazale, da je bil prej umorjen in potem še le v vodo vržen. Morivea so že dobili, storil je to njegov tovarš Blaznik, ki je še le pred kratkim prišel iz ječe. — Iz hotela „Kärntnerhof“ je ubežal neki natakak s 27 gld. denarja; prijeli so ga pa še o pravem času na kolodvoru, ko je ravno mislil odriniti v Solnograd. — Na Žihpoljah so pri občinski volitvi v drugem razredu zmagali Slovenci. Vender nekaj. Počasi že pojde. — „Kres“ postane z novim letom znanstven list in bo izhajal na tri mesece enkrat na najmanj šestih polah. — To nam je zelo po volji, kajti trije leposlovni listi so bili Slovincem odveč; znanstvenega lista pa nismo imeli. Za kratkočasno,

leposlovno berilo nam ostaneta še zmirom „Slovan“ in „Zvon“. — V Krški dolini so vstrelili velikega zdivjanega psa, ki je davil ovce, koze in drugo živino. —

Na Kranjskem. Na Dolenjskem in Notranjskem se prikazuje letos veliko volkov. — Podružnico sv. Cirila in Metoda so napravili v Kranji. — Slovenske napise bo napravila južna železnica. To je še premalo. Tudi klicati morajo postaje po slovensko in vse razglase dati v obeh jezikih. — Ljubljanski rokodelci hudo godrnjajo, da jim jetniki na Gradu jemljejo ves zaslužek. To je ravno taka tudi po drugih krajih.

* (Banka „Slavija“) sklenila je v mesecih julij, avgust in september t. l. 23.791 novih zavarovanj za 26,147.043 gld. 3 kr. kapitala ter je zato prejela 483.895 gld. 77 kr. zavarovalnine in pristojbin. Za škode plačala je v teh treh mesecih 280.922 gld. 93 kr. Denarni promet osrednje blagajnice iznašal je 2,763.502 gld. 50 kr.. V posojilnicah bilo je v tem času naloženih 403.310 gld. 99 kr., na zemljišča posojenih pa 593.790 gld. 10 kr. Gasilne brizgalnice dobile so štiri občine. — Od 1. januarja do 30. septembra t. l. bilo je sklenjenih 56.027 novih zavarovanj za 58,219,269 gld. 13 kr., ter se je uplačalo zavarovalnine in pristojbin 1,321.507 gld. 76 kr., izplačalo pa za škodo 533.634 gld. 21 kr. Samoupravna društva za zavarovanje pokojnin postajajo od dne do dne bolj priljubljena. Dokaz temu je, da šteje do konca septembra 1885 že 1302 člana, ki so skupno zavarovali 149.700 gld. 90 kr. pokojnin in zato obvezali se uplačati 534.524 gld. 52 kr. ulog. — Tudi zastopniški pokojninski fond se izdatno in hitro množi, kajti koncem septembra t. l. imel je že 56.241 gld. 57 kr. premoženja.

Na Štajerskem. Brat je brata obstrelil v Veračah. Zaprli so ga za eno leto. — Glasoviti liberalci in posili-nemci Razbošek v Slov. Bistrici je obsojen na 6 tednov ječe, ker je pri državnih volitvah zaprl Slovence Kresnika, da ni mogel k volitvi. — Nemški sulferajn ponuja slovenskim občinam denar za šole proti temu, da se zavežejo, da bo šola nemška. Take pogodbe so pa po naših mislih nepostavne. Kaj pravi § 6 šolske postave? Zadnje besedo o šolah ima do zdaj še država in si ne sme pustiti rok vezati po takih pogodbah. Poslanci, pozor! — Nov most čez Sotlo so naredili pri Brežicah. Velja 50.000 gld.

Na Primorskem. Na učiteljski pripravnici v Gorici bodo menda slovenskemu in laškemu jeziku dali nekaj več pravice, kakor do zdaj. Da bi le res bilo! — V Trstu je pa še zmirom žalostno za Slovence. Pošiljati morajo svoje otroke v laške šole, kjer jih čisto v Lahe predelajo, da nemajo nobene prave ljubezni več do Avstrije, ampak gorijo le za Italijo.

Druge avstrijske dežele. V Zagrebu je umrl stari rodoljub g. Ivan Vončina.

Drobtince. Hiralnica za uboge pogorela. V Sanduski, države Ohio, je nedavno pogorela hiralnica za uboge. Bilo je notri 98 ljudi, ki so vse rešili razen pet slaboumnih žen, ki so se zadušile v plamenu. Prednik v zavodu je bil hudo opečen.

Opomin in prošnja.

Č. g. prof. A. Einšpieler so meni blagodušno prepustili vse terjatve do zaostale naročnine na nekdanjega

„Slovenskega Prijatelja“,

potem za

„Jedro“, „Katekeze“

in druge knjige.

Terjatve so uknjižene, pa mnogi č. g. naročniki so med tem časom pomrli, mnogi so se preselili, tako da bi bilo za mene težavno, pozvedeti pri vsakem sedanjo bivališče in poštno postajo. Prosim torej po tej poti vse č. gospode, ki so za „Prijatelja“ še kaj na dolgu, naj mi sami brez terjanja pošljejo vsaj nekoliko te zastale naročnine. Zadovoljen sem, ako dobim za vsaki letnik le po 1 gld., za druge knjige pa vsaj polovico prvotne cene.

S spoštovanjem

Filip Haderlap,

vrednik „Mira“.

Pravo dolenjsko vino se pije v Celovcu v gostilnici pri „Fortuni“ v Frölichovih ulicah blizu trgovca Merlina. Ravnokar je došlo letošnjo novo vino, prav sladko. Slovenci najrajši zahajajo v to gostilno.

France Blaznik, slikar v Celovcu (šolske ulice 17) se priporoča č. duhovščini za napravo novih oltarnih slik, križevih potov, Božjih grobov in tudi freško-malarij na zid. Tudi popravlja stare podobe; nareja slikarije v kapelicah, na križih, hišah itd. Vse po najnižji ceni.

Franc Rudholzer, urar v Celovcu na Leonove bukvarne, prodaja in popravlja vsake sorte zlate in srebrne žepne ure, drage ali dober kup, kakor kdo želi; potem ure na stene v izbah in za kuhinje. Zaloga je zmirom velika, da si vsak izbere, kar mu dopade. — Ure se popravljajo po ceni in dobro.

Izobražen mož, 30 let star, slovenščine zmožen, bi prevzel posel občinskega tajnika ali kako drugo primerno službo. Imé se izvé pri vredništvu „Mira“.

Služba cerkovnika in organista, ki bi znal mladino podučevati tudi v petji, oddá se nekje na Koroškem. Išče se mož srednje možke starosti. Dohodki so še precej lepi. Več pové vredništvo „Mira“.

Hiša na prodaj na živinskem trgu, s fužino in mlinom na dva para kamnov, dve izbi in dve obokane (velbane) kleti, vse pod eno streho, pripravno tudi za štaccuno in za vsako rokodelstvo, tudi nekoliko zemljišča, je v Železni Kapli. Več pové And. Gašperin v Železni Kapli.

Ana Emer, kupčevalka z lesenim in pletenim blagom, igračkami itd. do zdaj na sadnem trgu v Celovcu naznanja:

Ker se hiša na sadnem trgu predeluje, morala sem se preseliti v Burggasse št. 2., nasproti klobučarju Bergerju. Prosim sl. občinstvo, naj mi v novi prodajalnici ohrani staro zaupanje.

Loterijske srečke

od 5. decembra.

Line	79	76	4	42	10
Trst	13	61	30	69	19

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitre	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	20	6	50
rž	4	40	5	50
ječmen	3	80	4	75
oves	2	20	2	75
hejda	3	—	3	75
turšica	3	20	4	—
pšeno	—	—	—	—
proso	—	—	—	—
grah	5	20	6	—
leča	—	—	—	—
fižol	5	40	7	50
krompir	1	—	1	30

	na kilo	
	gld.	kr.
goveje meso	—	58
telečje meso	—	64
svinjsko meso	—	62
kostrunovo	—	44
maslo	1	—
puter	—	94
prekajen špeh	—	82
frišen špeh	—	70
mast	—	74
100 kil sena	2	40
100 kil slame	1	80
100 kil deteljnega semena	43	—

V tretjič pridejo na dražbo:

21. decemb. 1885. Grahurova kmetija v Rutah, cenjena 2323 gld., pri okr. sodn. v Št. Pavlu.

9. jan. 1886. Schmidovo posestvo v Spod. Dravbregu, cenj. 1812 gld., pri okr. sodn. v Št. Pavlu.

9. jan. Bajta Katre Bilénik v Úojni pri n. Bleibergu, cenj. 264 gld. pri okr. sod. v Belaku.

9. jan. Lojze Leitgebova kmetija v Šmihelu, cenjena 9932 gld. pri okr. sodn. v Pliberici.